

V primeru Kumer proti Sloveniji,

je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija), ki zaseda v senatu, ki ga sestavljajo:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. V. ZAGREBELSKY

G. E.MYJER,

G. DAVID THOR BJORGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, *sodniki,*

in G. V.BERGER, *kot zapisnikar Sekcije*

na zasedanju za zaprtimi vrati dne 14. februarja 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta tistega dne:

POSTOPEK

1. Primer izvira iz pritožbe (št. 77542/01) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenska državljanka, ga. Silva Kumer (»pritožnica«), dne 3. decembra 2001 vložila na Sodišču, v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«).
2. Pritožnico je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen agent, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.
3. Pritožnica zatrjuje v skladu s členom 6 § 1 Konvencije, daje bila dolžina sojenja pred domačim sodiščem, v katerem je bila stranka, prekomerna. Po vsebini se je prav tako pritožila tudi zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s prekomerno dolžino postopka (Člen 13 Konvencije).
4. Dne 16. septembra 2003 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, daje pritožba sprejemljiva in utemeljena.

DEJSTVA

1. Pritožnica je bil rojena leta 1948 in živi v Celju.

1. Pritožnica se je poškodovala 10. februarja 1994 v nesreči pri delu na Okrajnem sodišču v Celju. Pritožničin delodajalec je sklenil zavarovanje z zavarovalno družbo ZT.

2. Dne 20. februarja 1995 je pritožnica sprožila pravdni postopek zoper ZT pred Okrožnim sodiščem v Celju in zahtevala odškodnino v znesku 1.586.610,00 SIT

(približno 6.600 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpela.

Dne 30. marca 1995 je Vrhovno sodišče preneslo zadevo na Okrajno sodišče na Ptuju zato, ker je bila pritožnica zaposlena na Okrajnem sodišču v Celju.

Med 8. junijem 1996 in 25. septembrom 1997 je pritožnica vložila šest prošenj za določitev datuma obravnave.

Dne 20. februarja 1997 je sodišče opravilo obravnavo.

Dne 17. marca 1997 je pritožnica vložila pripravljalne spise.

Dne 25. marca 1997 je sodišče imenovalo izvedenca medicinske stroke.

Dne 24. oktobra 1997 je pritožnica povišala svojo odškodninsko zahtevo na 3.136.610,00 SIT (približno 13.000 evrov).

Dne 8. januarja 1998 je sodišče razglasilo, da zadeva ne sodi v njegovo pristojnost, zadeva je bila nato prenesena na Okrožno sodišče na Ptuju.

Med 18. februarjem 1998 in 3. majem 1999 je pritožnica vložila pet prošenj za določitev datuma obravnave.

Med 6. marcem 1998 in 1. septembrom 1999 je pritožnica vložila tri pripravljalne spise in/ali dokazne predloge.

Od treh obravnav, ki so bile opravljene med 27. novembrom 1998 in 6. septembrom 1999, ni bila nobena predstavljena na zahtevo pritožnice.

Med sodnimi postopki je sodišče imenovalo dva izvedenca medicinske stroke, ki sta tudi podala mnenje pred sodiščem.

Med zadnjo obravnavo je sodišče sprejelo sklep o izdaji pisne sodbe. Sodba, ki je deloma ugodila pritožnični odškodninski zahtevi, je bila pritožnici vročena 17. septembra 1999.

1. Dne 27. septembra 1999 se je pritožnica pritožila na Višje sodišče v Mariboru. Prav tako je vložila pritožbo tudi ZT.

Dne 11. septembra 2002 je sodišče delno ugodilo pritožnični pritožbi in zavrnilo pritožbo ZT.

Sodba je bila dne 4. julija 2002 vročena pritožnici.

1. Dne 10. julija 2002 je pritožnica vložila pritožbo na Vrhovnem sodišču zaradi pravnih vprašanj.

Dne 29. maja 2003 je sodišče zavrnilo pritožnično pritožbo.

SODRA KUMER PROTI SLOVENIJI

Dne 26. junija 2003 je bila sodba vročena pritožnici.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

1. Pritožnica se je pritožila zaradi predolgega postopka. Člen 6 § 1 Konvencije se glasi: »Pri uveljavljanju državljanskih pravic in dolžnosti....., je vsakdo upravičen do sojenja na sodišču v razumnem roku....«

1. Pritožnica se je po vsebini pritožila tudi, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti. »

A. Sprejemljivost

1. Vlada je navedla, da notranja pravna sredstva niso bila izčrpana.

1. Pritožnica je tej trditvi ugovarjala in izjavila, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

2. Sodišče ugotavlja, daje ta pritožba podobna primeroma *Bolinger in Lukenda* (*Belinger proti Sloveniji*, št. 42320198, 2.oktober 2001, in *Lukenda proti Sloveniji*, št. 23032/02, 6.oktober 2005). V teh primerih je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade glede neizčrpanih notranjih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da so bila pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožnikom, neučinkovita.

3. V zvezi s predmetno zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenega prepričljivega argumenta, ki bi od Sodišča zahteval, da ga razlikuje od svoje uveljavljene sodne prakse.

4. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v okviru pomena člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nesprejemljiva iz kateregakoli drugega razloga. Zato jo je treba šteti za sprejemljivo.

B) Vsebina

1. Člen 6 ~ 1

1. Upoštevano obdobje se je začelo dne 20. februarja 1995, ko je pritožnica sprožila postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju, in se je končalo 26. junija 2003, na dan, ko je bila pritožnici vročena sodba Vrhovnega sodišča. Postopek je tako trajal več kot osem let in pet mesecev na treh stopnjah sojenja.

2. Sodišče ponavlja, daje treba razumnost dolžine postopka oceniti v luči okoliščin primera in glede na naslednje kriterije: zapletenost primera, ravnanje pritožnice in pristojnih organov in pomena zadeve za pritožnico v sporu (glej, med številnimi drugimi viri, *Frydlender proti Franciji*, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

3. Sodišče potem, ko je pregledalo vse posredovano gradivo in ob upoštevanju lastne sadne prakse v takih primerih, meni, da je bilo v predmetni zadevi trajanje postopka prekomerno.

Zaradi tega je prišla do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

4. Sodišče ponavlja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za zatiranje kršitev zahteve iz člena 6 § 1 za sojenje v primeru v razumnem roku (glej *Kudla proti Poljski*, [GC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in argumenti, ki jih je navedla Vlada, že zavrnjeni v prejšnjih zadevah (glej *Lukenda*, navedena zgoraj), zato ne vidi razloga, da bi v predmetni zadevi sprejelo drugačno odločitev.

5. Zaradi tega Sodišče meni, da gre v predmetni zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v notranji zakonodaji, s katerim bi lahko pritožnica pridobila odločbo, ki bi podpirala njeno pravico v tem primeru do sojenja v razumnem času, kot je to določeno v členu 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

1. Člen 41 Konvencije navaja:

» Če Sodišče ugotovi, daje prišlo do kršitev Konvencije in njenih Protokolov, in če notranja zakonodaja visoke pogodbenice omogoča le dodelitev delne odškodnine, lahko Sodišče po potrebi zagotovi pravično zadoščenje oškodovani strani((.

A. Odškodnina

1. Pritožnica je zahtevala 12.000 evrov (EUR) za povrnitev nepremoženjske škode.

1. Vlada je takšni odškodnini ugovarjala.

2. Sodišče meni, daje pritožnica najverjetneje utrpela nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi je sklenilo, da ji iz tega naslova prisodi 3.200 EUR.

Bo Stroški in izdatki

1. Pritožnica je poleg tega zahtevala okoli 1.740 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred Sodiščem.

2. Vlada je dokazovala, da je bil zahtevek previsok.

3. Glede na sodno prakso Sodišča je pritožnica upravičena do povrnitve stroškov in izdatkov le v toliko, v kolikor so dejansko in nujno nastali in so bili razumni glede na celoten zahtevek. Sodišče je opozorilo, daje pritožničin odvetnik, ki je zastopal pritožnika tudi v primeru *Lukenda* (glej zgoraj), vložil skoraj 400 pritožb, ki so razen drugačnih dejstev, v bistvu enake kot predmetna pritožba. V predmetni zadevi zato Sodišče meni, ob upoštevanju informacij, ki jih je pridobilo in navedenih kriterijih, da je primerno, da se pritožnici odobri vsota 1.000 EUR za postopke pred sodiščem.

C. Zamudne obresti

1. Sodišče meni, da je ustrezno, če zamudne obresti temeljijo na najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke, ki seji dodajo tri odstotne točke.

SODIŠČE NA PODLAGI NAVEDENIH RAZLOGOV SOGLASNO

2. *odloča*, daje prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;

3. *odloča*, daje prišlo do kršitve člena 13 Konvencije.

4. *odloča*,

a. da mora obtožena država, v roku treh mesecev od dneva, ko postane sodba pravnomočna v skladu s členom 44 § 2 Konvencije, plačati pritožnici 3.200 EUR (tri tisoč dvesto evrov) za nepremoženjsko škodo in 1.000 EUR (tisoč evrov) v zvezi s stroški in izdatki, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;

b. da se bodo na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev do poravnave, plačevale enostavne obresti pa najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke za vse zamudno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

5. *zavrača* ostale pritožnične zahteve za pravično zadoščenje.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki dne 9. marca 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGA.N

Zapisnikar Predsednik